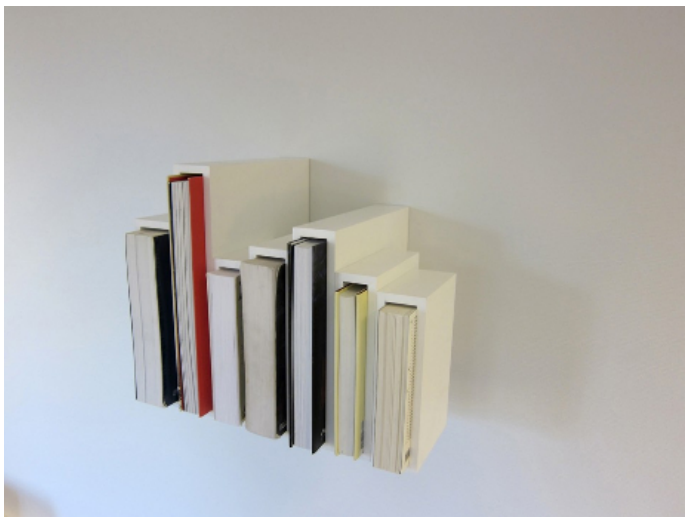
|vid□□|

|vidēō| BUP (2012)
Idéskisse til installering av kunstprosjekt, Jessheim, Norway
Presentasjon av prosjektet i form av spørsmål og svar:

Kort fortalt, hva er dette for noe?

En installering av 12-14 korte videoverk. For eksempel fordelt på trapp/ inngangsparti, venterom, mens restrerende verk fordeles i andre og tredje etasje. |vidēō| tar sikte på å gi BUP et bedre arbeidsmiljø, en spesiell identitet, et annerledes og trygghetsskapende møte mellom bruker og institusjon, mer lys og økt kompetanse til å tenke poetisk i forholdet til kunst som en integrert del av arbeidslivet.

Er det et verk som fungerer som helhet, eller flere uavhengige arbeider?

Alle verkene er produsert med samme motivasjon og på samme enkle måte. Alle er basert på nære tema som samfunn, fellesskap, kropp, forhold mellom mennesker – hvordan vi er i verden og verkene er stort sett hentet fra virkeligheten “der ute” og ikke fra konstruerte situasjoner som er gjort mer tekniske eller vakre enn det de er. Derfor er det en grov og usminket serie arbeider, men med tilsvarende poetiske dobbelthet som stort sett går igjen i lesningen av alle verkene. De fleste verkene er i utgangspunktet personlig motiverte arbeider som en måte å tilnærme seg (kunst)verdenen på, men ikke av privat natur. Observasjon, intersubjektivitet og empati er nøkkelord. Situasjonene i videoene er enkle observasjoner, rammet inn i den forstand at kameralinsen danner et avgrenset utdrag og så er det bestemt hvor lenge observasjonen skal vare, eller i noen tilfeller hvor lenge det varer i seg selv, som hendelse, det som betraktes. Noen av verkene er satt sammen som en serie variasjoner. Verkene er på en måte uavhengige av hverandre, men komplimenterer også hverandre i den situasjonen som vi eventulet vil stå ovenfor, når disse skal installeres innenfor institusjonen.

Går det an å si noe om hva disse video-snuttene handler om?

Disse videoverkene kan tolkes på ulike nivåer. Det er ikke dermed sagt at disse arbeidene er spesielt laget for smårollinger, små barn, ungdom og voksne, men det er heller ikke materiale i verkene som bør virke frastøtende eller utilgjengelig for noen av disse mål-gruppene. Det er tenkt at det ikke skal være en overdreven “barnslighet” ved utvalget og installasjonen, selv om det er et sted for nettopp sårbare barn og unge. Arkitekturen er heller ikke “barnsliggjort”. Dette er tenkt mer som en oppmykning av stedet, i tillegg til de forventninger til hva et kunstprosjekt her konkret skal levere, nevnt innledningsvis.
For barn, ungdommer og voksne er verkene dessuten en mulig åpning for en uforpliktende, men personlig tilknytning til noe hittill usett, som kan assosieres til egne erfaringer som igjen som gir grunnlag for tolkninger og videre meningsdannelse, kanskje en annen gang i framtiden. Et slags forhold kan utvikles til enkelte verk eller til en gjennomgående stemning i de fleste av arbeidene. Det skal være mulig å “like” eller å “ikke like” enkelte verk, og så er det et godt samtale-emne i seg selv.

De aller fleste av verkene er tilbaketrukket og uten lyd; fremstår som lite påståelige og gir dermed beskueren mulighet til selv å bestemme hvordan de selv vil bevege seg inn og ut av bildet, i motsetning til typiske tv produksjoner der det ofte er mye aktivitet i selve klippingen og lydbildet som stjeler oppmerksomheten på en tiltrekkende og forstyrrende måte. Så på spørsmål om hva de handler om: de åpne nok til at det kan være opp til den enkelte å tillegge mening som helhet og/eller som enkeltverk. En beskrivelse av verkene nedenfor vil kunne gi et slags inntrykk om hva som hovedsakelig er tenkt rundt de enkelte verk.

OK, kan du gi en veldig kort introduksjon av de enkelte verk som er vedlagt i sin helhet på minnepinne?

Ja, her er en nummerert oversikt. Det er lagt vekt på å beskrivelser som hinter om en retning for å lese arbeidene.

Video 1. Refleks
Illusjon der det første bildeplan avløser et annet iboende ved å forsvinne inn i seg selv som gir rom for klarhet og synliggjør at det bare var en lastebil; anamorfose i bevegelse.
Video 2. Appelsiner
Alle legger merke til at individet i bildet trenger litt hjelp og disse ukjente hjelper intuitivt til for å rekonstruere situasjonen tilbake til normal tilstand. Konstruksjonen av et midlertidlig rom for kollektiv handling og samarbeid viser seg.
Video 3. Prioritet
Vanlige folk i bilene sine slipper forbi et utrykkningskjøretøy og filmen viser hvordan dette ser ut inne i fra førerhuset i en ambulanse. En inneforståtthet om prioritet der den enkelte viker for opprettholdelsen av en gjensidig avtale som fremmer liv, helse og eiendom.
Video 4. Høretelefoner
Om sammenhengen mellom det vi ser og hører og hva vi ser når vi hører. Hva som dominerer dette forholdet; er det bilde eller voice-over? Hva slags subjekter er det vi produserer ved å se? (Kun funksjonell med høretelefoner)
Video 5. Vink
En arbeidsplass i det kollektive transportsystemet skaper en tilknytning som selv om man ikke er personlig kjent vinker man til andre kollegaer som skal andre veier og destinasjoner. Et system med gjensidig gjennkjennelse av individer som gestikulerer mens de alle betjener en kollektiv offentlighet.
Video 6. Plastikkpose
Komprimert energi som får fritt spillerom og utfolder seg for å oppnå sitt eget fysiske ekvilibrium; naturlig i sin materielle unaturlighet.
Video 7. Striper
Abstrakt nærlesning av striper på en genser til utvidelsen av lesningen av en tekst vi ikke ser og markeringen av intimitet og privatsfære. Mellom linjene; en kort subjetivering og retur til det mer abstrakte.
Video 8. Ristende ben
En generell uro i kroppen som finner sitt eget utløp og rytme som en slags ubevisst energilekkasje i mangel på andre kanaler.
Video 9. Draw a Line and Follow
Tegn en strek og følg den og om den konsekvens som oppstår over tid, bokstavelig talt. Kjent utsagn fra pedagogen Paul Klee i sin undervisning der elever ble oppfordret skulle lytte til og tegne etter sitt indre øye.
Video 10. Hest (Nobody Ahead)
Uten kropp men med et oppløftet hode som bærer monotont

over en gresslette uten at beskuerens egen horisontlinje kommer inn i bildet.

Video 11. Fra 36 utsikter til Fuji

Kjent Japansk hellig fjell som avbildes og viser seg fra forskjellige synsvinkler med et falskt atmosfærisk perspektiv mange typisk vil kjenne igjen fra japanske tresnitt.

Video 12. Fugler

En pose maisfrø tømmes foran kamera. I løpet av sekunder kommer duer og fyller rammen; kurrende og flagrende hakker de i seg maten, i det de selv blir til et uklart kubistisk virvar som like plutselig opphører. En gutt som observerer det som skjer kommer til syne.

Video 13. Måne

Statisk kamera på et stativ på en takterrassen i en by. Fokusert ut i verdensrommet, passerer månen gjennom rammen. Et sammefall av jordas og månenssirkulære bevegelser. Kosmos i naturlig hastighet; eklipse av betrakteren.

Video 14. Tyngdekraft

Som barn lærte vi at jorda er rundt og de på andre siden av kloden går opp-ned og at tyngdekraften gjør dette mulig. Her fra Japan der en gruppe går over en hengebro som skaper en felles rytme man tilpasser sin gange for å passere.

Hvordan tenker du de ansatte ved BUP vil forholde seg til dette forslaget?

Det er spesielt viktig at de ansatte skal ha muligheten for å se alt materialet på forhånd og skal kunne påvirke installasjonen. Dette basert på deres egen erfaring av hva som kan passe best hvor, i forhold til størrelse og bruk av bygget ut ifra etablerte bevegelsesmønstre og gjeldende rutiner i forhold til kollegaer og brukere. Det er her viktig at de blir nøye forklart at dette kun er “råmateriale” som kan finpusses, trimmes og justeres i forhold til farve, lys og lyd så de fremtrer presist, lunt og behagelig. De vedlagte illustrasjoner er kun eksempler på mulig distribusjon av skjermer og verk, størrelse og plassering i vegg. Mange av de formale aspektene ved verket (hvordan verket fungerer som helhet) vil absolutt ligge i hvordan disse (del-)verkene installeres i detalj og utgjør en helhet som danner sammenheng i forhold til arkitektur, arbeidsrutiner og følelsen av stedet på alle nivåer. Nedenfor vil jeg forøvrig ta opp noen fler tekniske aspekter som vil være elementer i en viktig diskusjonen; nettopp med ansatte og profesjonelle konsulenter på saken i forhold til konkret utvalg, plassering, antall, variasjon i størrelser på skjermer, eventuell lyd, (lys) intensitet, intervaller, mm.

Hvordan ser du for deg en mulig implementering av prosjektet?

Med tanke på å integrere en slik omfattende installasjonen må dette gjøres svært nøye og i nært samarbeid med for eksempel en arkitekt, elektriker og muligens også eier av bygget slik at de respektive skjermer blir presist innfelt i vegger som gjør at de blir en del av arkitekturens “indre vev”, slik at de ikke fremstår som temporære tv flatskjermer som er montert på veggen. Det vil også være nødvendig å arbeide med en tekniker/programmator som vil utvikle et enkelt system der man kan kontrollere og vedlikeholde “visnings- anlegget” på en enkel og oversiktlig måte. (Ikke ulikt for eksempel et semi-automatisk-klimaanlegg). Teknisk sett skal “anlegget” kunne sentralstyres, slik at man også kan programmere hvor de enkelte av de 12 verkene skal spilles og at man for eksempel kan rotere verkene en gang i hver 2 måned etc. Noen utvalgte skjermer kan også spilles 24/7 om det er ønskelig.

Det er her igjen viktig å huske at enhver video kan og vil finjusteres i forhold til hastighet, farve, lysstyrke/ intensitet, repetisjon, intervaller lyd og i forhold til det rommet de vil vises i. Alle verk skal kunne slås på om morgenen for eksempel i vakta/resepsjonen; noen der trykker på en knapp og på samme måte at hele annlegget kan slåes av ved stengetid. De aller fleste videone er uten lyd, men ved 3 av verkene er lyd viktig: Høretelefoner, Tyngdekraft og Prioritet. Dette kan løses på forskjellige måter. Det kan tenkes at det gir mening at noen av verkene presenteres på store skjermer, mens andre kan bedre fungere som små skjermer.

Er du ikke redd for at de ansatte skal se seg lei av disse arbeidene?

Det er også tenkt at installasjonen vil fungere ulikt umiddelbart og over tid avhengig om man kommer som bruker (pasient) eller kommer på jobb. For de som jobber vil det i tillegg være tilgjengelig en liten boksamling som bygges opp basert på de ulike verkene. Denne vil ta form som en liten bokhylle på kantina som man kan bladre litt i inne i mellom. Det er tenkt at ethvert verk assosieres med noen konkrete tema, både i og utenfor kunstverdenen. For de som skal tilbringe en årrekke med denne installasjonen vil det være attraktivt å kunne fornye forholdet sitt til kunsten ved å utvikle nye referanser over tid. Ikke på en teoretisk og didaktisk måte, men mer tenkt som rekreasjon, et par minutter her, et par der, omtrent som å bla litt i avisen mens man sipper til kaffen. Mest for å kikke.
Det er viktig å huske her at det vil utvikles en teknisk mulighet for å “rotere” samlingen internt, så om man er mest i 2 etasje, vil man kunne ha noe utenfor kontoret sitt en periode, deretter en annen film måneden etter. Som en kalender. Dette er ikke bestemt i detalj, men vil og kan utvikles i samarbeid med personalet og teknikere.

Kan du si noe om bakgrunnen for dette |vidēō| – prosjektet?

Tenkningen i tilnærmingen rundt BUP har for det meste kretset omkring observasjon og tolkning av inntrykk. I fenomeonologisk forstand vil jo enhver forholde seg personlig til de konkrete årsaker vedkommende har for å befinne seg i bygget. Her tenker jeg hovedsakelig på ansatte som daglig utfører sitt arbeid og selvfølgelig brukergruppen som benytter seg av og opplever institusjonen mer uregelmessig over tid.

Hvordan deler disse grupper den særegne arkitekturen i en tilpasset tid? Hvilke rutiner er det som som oppstår?

Som behandlings-institusjon ser jeg for meg at brukere blir tilskrevet en deltakende rolle tilpasset den enkelte som er tydelig regulert i forhold til adgang, tid og hensikt. Sentralt for prosjektet er hva som som oppstår (eller ikke oppstår) som følge av arkitekturen som konsekvens av denne type disponering av rom (interiør generelt) og en tenkbar distinksjonen i grenseområdet mellom hva som er faglig observasjon og behandling og hva som er vanlig omgjengelighet i de faktiske møter som daglig finner sted på et profesjonelt nivå.
Mitt inntrykk er at institusjonen (BUP) virker travel og hektisk, med et relativt stort arbeidspress med tanke på de 50-100 daglige besøk. Slik jeg ser situasjonen på bakgrunn av denne generelle kontektsten er det vanskelig å igangsette et mer komplisert verk som utvikles i samvær med de ansatte eller brukere, en slags samproduksjon som kunne tatt form over tid. Det var den første tanken.

Kan du si noe mer om selve idéen?

Vel, det er ikke så mye å si. Jeg har som nevnt gått vekk fra en opprinnelig idé om en helt ny og integrert verksproduksjon fra skratsj fra de gjeldende forhold. Det handler om tid, sted og økonomi. I stedet har jeg konsentrert meg om tanken på å installere denne serie korte video som i seg selv har oppstått under ulike forhold. De fleste arbeidene strekker seg noe tilbake i tid, men det virker som om det er en svært god anledning å ferdigstille disse arbeidene nå. De kommer som andre til institusjonen, med noe baggasje i seg selv.
Jeg har i mine egne forberedelser gjennomgått en serie metodiske rollerspill det jeg har hatt imaginære samtaler med de som har initiert søknaden til BUP ovenfor innkjøpskomiteen i forhold til de forventninger og krav som skal oppfylles. I disse samtalene kom det klart fram (for meg) at tematikken i mange av disse utvalgte arbeidene samsvarte i høy grad med den forståelsen jeg selv har hatt av en rollen jeg skal spille som kunstner siden befaringen og samtalen på BUP med kunstkonsulentene fra KORO.
I denne sammenhengen vil jeg til slutt si at sett samlet sett kan endel av de forskjellige |vidēō| fungere som en slags poetisk diagnostikk i forhold i dagens samfunn som indirekte kan assosieres med de prosesser (eller fraværet av disse) som er med å skape ustabile økonomiske og utsatte forhold i både famile og arbeidslivet. I alle fall fra et ungdomsperspektiv.